

Az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS kérelme

Következő hasábokon egy, a szerkesztőségünkbe eljuttatott, eddig eltitkolt anyagot adunk közre. Kötelességünknek érezzük, hogy az írás napvilágot lásson legalább lapunkban, ha már a „független” magyar sajtó 2001.februárja óta hallgat róla. Trianon felülvizsgálata talán megkezdődhet, szégyelljük magunkat, hogy nem magyar kezdeményezés eredményeként!

Őexcellenciája Carla del Ponte Főügyész

ENSZ Háborús Törvényszéke New York

Hága

Tárgy: Az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS kérelme az Egyesült Nemzetek Emberi Jogok Chartája alapszabályára hivatkozással, az egyenlő elbírálás elvének biztosítása a Magyar Nép számára

Excellenciád!

Őszentsége II. János Pál Pápa 1984. január hó 12-én kelt Enciklikájában megalapította az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS Intézetet. Az Intézet az Egyesült Nemzetek Szervezete által 1948-ban alapított Emberi Jogok Chartája erkölcsi alátámasztására és fontosságának kihangsúlyozására szolgál. Az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS Intézet kormányoktól, pártoktól független.

Alapszabálya szerint segítenie kell azon személyeket, népeket, népcsoportokat, akiket emberi jogaikban megsértettek, gondoskodni kell arról, hogy a sérelem megszűnjön, illetve ha szükséges, nemzetközi fórumokon is képviselni kell a sértettek érdekeit.

Mint a fent említett Intézet főtitkára, az alábbi

petíciót

terjesztem elő:

Javaslom az 1920. június 4-én Trianoni és az azt kiegészítő 1947. évi szeptember hó 15-i Párizsi Békeszerződések jogi szempontból történő felülvizsgálatát. A felülvizsgálat eredményeképp kérem annak megállapítását, hogy a fenti szerződések érvénytelenek és kérem a szerződések hatályon kívül helyezését.

A nemzetközi joggyakorlat, valamint a Nürnbergi Nemzetközi Bíróság határozataira figyelemmel kérem az Egyesült Nemzetek Szervezetének Nemzetközi Bíróságát, hogy az egyenlő elbírálás elvének alapján mentesítse a Magyar Népet az I. világháborúban való részvétele miatt kiszabott kollektív büntetés és annak következményei alól.

Mint az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS Intézet főtitkára az ügyben egy Nemzetközi Vizsgáló Bizottság felállítását javaslom, a Vizsgáló Bizottság tevékenységének eredményeképpen pedig tárgyalás kitűzését.

I n d o k l á s :

Történelmi tény, hogy az I. világháború kitöréséért a Magyar Királyságot felelősség nem terhelte. Ugyanakkor az 1920. évi Békeszerződés delegációi a világháború kitöréséért egyedül a Magyar Királyságot büntették meg.

A Békeszerződés előtt a Magyar Királyság területe 325.411 km² volt, lakosainak száma 20.886.000 fő.

A Békeszerződés következményeként az ország területe 92.863 km²-re, míg lakosainak száma 7.615.000 főre csökkent.

A Nürnbergi Nemzetközi Bíróság 1946. október hó 2-án a II. világháború kirobbantásáért és a világháborúban elkövetett jogsértésekért **Németország akkori vezetőit felelősségre vonta és megbüntette, azonban a Német Nép felelősségét nem állapította meg. A Nemzetközi Bíróság a Német Népet mentesítette az egyébként törvénysértő kollektív felelősségre vonás alól.**

Általánosan elfogadott tény, hogy egy nép vagy nemzet a vezetők bűneiért és törvénysértéseiért nem felel. Ugyanakkor az I. világháborúban való részvétel miatt **Magyarország esetében nem az ország vezetőit, hanem a Magyar Népet büntették meg, ezeken túlmenően Magyarországot hatalmas összegű kártérítés megfizetésére is kötelezték.**

Ez az eljárás több szempontból is törvénysértő.

A szerződés következtében Magyarország területi elcsatolása az alábbiak szerint történt:

- Romániához: 103.093 km² (31,8%), - 5.256.451 fő (25,2%)
- Horvátország (Jugoszláviához): 42.541 km² (13,1%), 2.621.954 fő (12,6%)
- Jugoszláviához: 20.551 km² (6,3%), 1.510.897 fő (7,2%)
- Csehszlovákiához: 61.633 km² (18,9%), 3.515.351 fő (16,8%)
- Ausztriához: 4.026 km² (1,2%), 292.031 fő (1,4%)
- Lengyelországhoz: 589 km² (0,2%), 24.880 fő (0,1%)
- Olaszországhoz: 21 km² (0%), 49.806 fő (0,8%)

Elcsatolt területek és lakosság összesen: 232.448 km² (71,5%), 13.271.370 fő (63,5%)

Elcsatolás után megmaradt terület és lakosság: 92.963 km² (28,6%), 7.615.117 fő (36,5%)

Magyarországot 300 millió USD kártérítés megfizetésére is kötelezték az alábbiak szerint:

Oroszország részére 200 millió USD,

Jugoszláviának 50 millió USD,

Csehszlovákiának 50 millió USD.

A Békeszerződés kimondta, hogy **amennyiben a szerződő felek a szerződésben foglalt megállapodást nem tartják be, úgy szerződésszegést követnek el, amelynek alapján a szerződés érvénytelenítésére, illetve hatályon kívül helyezésére kerülhet sor.**

A Békeszerződéshez csatolt Kisebbségi Záradék szerint a **Szerződést aláíró felek kötelezettséget vállaltak a területükön élő valamennyi nemzetiség emberi jogainak maradéktalan biztosítására. Az emberi jogok biztosítása az elcsatolt területeken nem érvényesült:** Történelmi tény az elcsatolt területen élők más területekre kitelepítése, internálása, deportálása. Tény a templomrombolások, a vallásszabadság semmibe vétele, a nyelvhasználat korlátozása, a kultúra gyakorlásának tiltása. **A kisebbségi jogok betartása biztosítva nem volt, ezzel a szomszédos államok - Románia, Jugoszlávia és Csehszlovákia - szerződésszegést követtek el.**

Külön kiemelném azt a történelmi tény, amikor Csehszlovákiából több, mint 100 ezer magyart kényszerítettek lakhelyének elhagyására és Magyarországra történő költözésükre úgy, hogy ingó és ingatlan vagyonukkal nem rendelkezettek (Benes dekrétum).

A Szerződéshez csatolt **Kisebbségi Záradékban foglaltak betartását soha senki nem ellenőrizte. A Záradékban foglaltak betartása a Magyarországgal határos államok részéről 1920. évtől kezdődően nem érvényesült.** A kisebbségeket ért atrocitások következménye az is, hogy **több, mint 100 ezer magyar az elcsatolt területekről gyakorlatilag eltűnt. Ez a háborús büntett miatt felelősséget felveti.** Hivatkoznék arra a konkrétumra, amikor Josip Broz Tito terroristái több, mint 40.000 magyart mészároltak le Délvidéken. A magyar lakosság számának radikális fogyatkozását a korabeli és a jelenlegi lexikonok adatai közötti eltérés is igazolja. E körben figyelembe veendő az 1910-es népszámlálás adatai is.

A petícióban foglaltak értékelése során figyelembe kell venni azt is, hogy **a Szerződést aláíró államok közül több országnak a helyzetében változás állott be:**

- A Szovjetunió, mint egységes állam megszűnt.
- Jugoszlávia, mint a Szerződést aláíró egyik állam a korábbi formájában megszűnt létezni.
- Csehszlovákia, mint egységes állam ugyancsak megszűnt.

A változások miatt a Szerződés a jogi formájában sem tartható fenn.

A fentiek túlmenően a következőkre kívánok még rámutatni.

A Békeszerződések következtében Magyarországot – többek között - az alábbi veszteségek érték:

Haditengerészetüket ért kár színaranyértékben:

- hadihajó 60.000 kg színarany
- hajógyári anyagok, iparcikkek, gépek 480.000 kg
- hadikórházak, hidrogáfiai hivatalok, hadiakadémiák 300.000 kg
- hadikikötői felszerelések 10.000 kg
- 801 db hajó 80.000 kg
- Fiume kikötő felépítésének értéke 21.300 kg
- Fiume kikötő ingó és ingatlan értéke 7.500 kg
- tengerhajózási vállalatoknak nyújtott segély összege 7.500 kg
- tengerhajózási vállalatok vagyona 7.785 kg
- összesen 974.085 kg színarany-érték.

(Az adatok dr. Juba Ferenc tengerészkapitány-történész szakértő adatain alapulnak.)

További veszteségek:

- az ország összes arany-, ezüst- és sóbányája,
- a szénbányák 80 %-a,
- az erdők 90 %-a,
- vasútvonalak és az ezekhez tartozó vasúti szerelvények,
- a felbecsülhetetlen értékű műkincsek,
- Fiume, az egyetlen tengeri kikötő elvétele,
- az összes tengeri és folyami hajók.

Közismert tény, hogy **a Békeszerződés delegátusainak tagjai között a Magyarországot sújtó retorziót illetően egyetértés nem volt.** A nézetkülönbségek a korabeli jegyzőkönyvekből, visszaemlékezésekből egyértelműen igazolhatók.

A továbbiakban a Szerződés létrejöttében és a Szerződés megkötése utáni időszakban hivatalban lévő politikai személyiségek véleményét idézem:

David Lloyd George brit miniszterelnök a Londonban, 1928. október hó 4-én előadott beszédében kijelentette: „**a teljes okmány- és adattár, amit egyes szövetségeseink a béketárgyalások során nekünk szolgáltatnak, hazug és hamisított volt.** Nem vettük észre a szövetségeseink által elénk terjesztett statisztikák valótlanosságát, amely végül is a diplomácia történetének legigazságtalanabb békéjét hozták létre, és amelyek következménye a nemzetközi törvények és a nemzetközi jogok legdurvább megsértése volt.” A fentiekről David Lloyd George az emlékirataiban szól.

Henry Pozzi 1933-ban megjelent írásában kifejezetten felveti a tárgyalófelek felelősségét. Lord Newton szerint „a nagy békebírák nem ismerték azon nemzetek néprajzának, földrajzának és történelmének alapelemeit, amelynek sorsát rendezniük kellett.”

Robert Cecil angol delegátus szerint „**a Népszövetséget azon célból hozták létre, hogy „időről időre határrevíziót eszközöljön.”**

Nicolson Harold, aki a Békekonferencián jelen volt, 1933. évben a következőket írta: „**Magyarország feldarabolása oly módon történt, hogy az érdekelt lakosság véleményét senki sem vette figyelembe.**”

Az angol diplomata „Peacemaking” címűkönyvében több érdekelt államférfi véleményét is összegzi, amikor a következőt jegyzi fel: „**az uralkodó gondolat az volt, hogy az elért béke rossz és alkalmazhatatlan, a béke az intrikának és a kapzsiságnak az eredménye, és ez a béke inkább előkészíti a háborút, mint azt megakadályozná.**”

Nitti, aki az olasz kormány nevében szólott, a békefeltételeket azért tartotta elfogadhatatlannak, mert Magyarország szétdarabolása esetében a szláv túlsúly ellen nem látott semmiféle erőt. Nitti kitért arra is, hogy **Olaszország az Osztrák-Magyar Monarchiával, nem pedig Magyarországgal harcolt.**

A későbbi amerikai nagykövet, **Bullitt**, a következőket írta Wilson elnöknek: „**Én csak egy vagyok azok a milliók közül, akiknek bizalmuk volt Önben. Mi azt gondoltuk, hogy Ön egy pártatlan és igazságos békét akar. Ennek ellenére a területi feldarabolásoknak népek lettek az áldozatai, és ez magában hordja egy háború csíráit.** A Békekonferencia rendelkezései bizonyos, hogy újabb nemzetközi összeütközéseket élez fel. **Saját népe és az emberiség érdekében az Egyesült Államoknak kötelessége, hogy megtagadja ennek az igazságtalan békének az aláírását.**”

Itt kell említeni **Ionel Bratınau** román miniszterelnök 1920. július hó 1. napján Bukarestben elhangzott nyilatkozatát: „**nem nyughatunk addig, amíg a magyar népet gazdaságilag és katonailag teljesen tönkre nem tesszük, mert mindaddig, amíg Magyarországon az életképességnek szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.**”

A Trianoni Békeszerződés tárgyalása során **több esetben felvetődött, hogy Romániát tekinthetik-e a tárgyaló felek szövetséges államnak.** A Franciaországot képviselő **Tardieu** és **Berthelot** voltak azok, akik **nem kis nehézségek árán érték el azt, hogy az Antant nagyhatalmak Romániát hadviselő államnak ismerjék el.** Maga **Clemenceau** miniszterelnök nyilatkozta, hogy „a szövetségesek megegyeztek abban, hogy Romániát ismét szövetséges hatalomnak tekintik, és a Konferencián e szerint kezelik”, tehát **a szövetségesek Romániának ugyanolyan számú küldöttséget engedélyeztek, mint Belgiumnak vagy Szerbiának, vagyis azoknak az államoknak, amelyek a háború kezdetétől annak befejezéséig harcoltak Németország - Ausztria-Magyarország ellen.**

Történelmi tény, hogy **a magyar delegáció a Béketárgyalásokon nem vehetett részt.** Csupán akkor volt jelen, amikor a meghozott ítéletet, határozatot a részére kézbesítették. Ekkor **közölték a magyar delegációval, hogy csak akkor lehet tagja a Népszövetségnek, ha a határozatot tudomásul veszi.**

A magyar delegáció a kényszerítő körülmények hatása alatt írta alá a Békeszerződést. Ez az aláírás, mivel a kényszerítő körülmények hatására történt, mind a nemzetközi jog, mind pedig a bírói joggyakorlat értelmében érvénytelen.

A közelmúlt - de a Békeszerződés következményeivel szorosan összefüggő - jellemző példája a 169/1997-1991/18 számú törvény, melyet a román illetékes szervek fogadtak el. Ez rendelkezik a törvénytelenül elvett, elkobzott ingatlanok eredeti tulajdonosainak történő visszaszolgáltatásáról. E törvény nemzetközi visszhangja pozitív. Ugyanakkor tény, hogy a **törvény ellenére a Romániában kisebbségben élő magyar anyanyelvű lakosság - akiknek mintegy 70-75 %-a a törvény hatály alá tartozna - semmiféle korábban elkobzott vagyonát vissza nem kapta.** Hasonlóan a törvény hatálya nem terjedt ki a római katolikus egyházra sem.

Z á r a d é k :

A petícióból kitűnik, hogy a **Trianoni szerződés** elfogadásakor Magyarországot az I. világháborúban való részvételéért büntették meg. A **Párizsi Békeszerződés** aláírásakor viszont Magyarországot a II. világháborúban való részvétele miatt marasztalták el. Mindkét szerződés **kollektív büntetésről rendelkezett, ami a nemzetközi jog alapján elfogadhatatlan.**

Összességében megállapítható, hogy **mind a Trianoni, mind a Párizsi Békeszerződés alakilag és jogilag is érvénytelen.** Az elcsatolt területen élő magyar állampolgárok sérelmére **1920. évtől kezdődően olyan bűncselekmények elkövetése történt, amelyek a nemzetközi jog alapján nem évülnek el.**

Szükséges annak bíróság által történő kimondása, hogy a fent említett Szerződések érvénytelenek és az érvénytelenség következtében **a Magyar Népet jogorvoslat illeti meg.**

A büntetőjogi felelősség kérdése is vizsgálatot igényel. A tény feltáráshoz kíván segítséget nyújtani az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS, amikor egy **nemzetközi vizsgálóbizottság felállítását** szorgalmazza, és ehhez a maga részéről minden segítséget megad. A vizsgálóbizottság felállítását 25-30 fő részvételével javaslom, amelyekből 10 szakértőt az INSTITUTUM PRO HOMINIS JURIBUS delegálna.

E személyek az elcsatolt területeken használatos nyelvet beszélnek. A bizottság tagjai a petícióban foglaltakat a helyszíni vizsgálatok keretében konkrétan igazolják. **Az 1956-os Magyar Forradalom idején az Egyesült Nemzetek Szervezetének nem volt lehetősége támogatni a magyar nemzet szabadságharcát.** A körülmények megváltoztak. Az ENSZ-nek most lehetősége nyílik arra, hogy jóvátegye az akkori közömbösségét.

Tisztelettel: Prof. Ludwig von Lang főtitkár